

## เทศน์เช้า วันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๔๗

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดสันติธรรมาราม ต.คลองตากต อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

เวลาเราจะปฏิบัติธรรมกันนะ เวลาเราจะปฏิบัติธรรม แล้วเราไม่สมความปรารถนาทำอะไรไม่สมความปรารถนาก็เรียกร้องนะ จะเรียกร้องสิทธิมนุษยชน จะเรียกร้องสหประชาชาติว่า “เราต้องการ” อย่างพวกที่ว่าเขาบวชไม่ได้ เขาอยากบวช ต้องเรียกร้องสิทธิ

มันเป็นพินัยกรรม ถ้าเป็นพินัยกรรม เห็นไหม พ่อแม่เขียนพินัยกรรมไว้ให้ลูก แล้วพินัยกรรมนั้นพ่อแม่เขียนไว้แล้วแต่ว่าคนไหนควรจะได้อย่างไร อยู่ที่จิตนิสัยของคนนั้น คนที่เลี้ยงพ่อเลี้ยงแม่ คนที่ทำคุณงามความดี พ่อแม่ก็ให้คนนั้นมากหน่อย แล้วถ้าคนนี้แบบว่าคนที่ว่าไม่เอาการไม่เอางาน ให้สมบัติไปก็รักษาไม่ได้ก็ให้น้อยหน่อย สิ่งที่ให้มากให้น้อยพ่อแม่เป็นคนให้มาใช่ไหม

สิทธิใจ สิทธิที่ว่าเราจะได้ เราจะบวชไม่ได้เพราะว่าเราเป็นบัณฑิต เราก็บวชไม่ได้ แล้วเราจะเรียกร้องสิทธิมนุษยชน เรียกร้องสิทธิมนุษยชนมันเป็นเรื่องของโลก กฎหมายเป็นสิ่งที่โลกเขียนขึ้นมา แต่ธรรมวินัยนี่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบัญญัติมาไว้ บัญญัติสิ่งนี้มา มันสิ่งที่ว่าถ้าลูกเรานะ เป็นคนที่เกรงตุนี่จะเข้าไปในครอบครัวนี้ ทำให้ครอบครัวเรามีปัญหา

นี่ก็เหมือนกัน ถ้านิสัยเป็นแบบนี้บวชเข้าไปแล้วก็มีปัญหา แต่คนเกิดมานิสัยเป็นอย่างนั้นใช่ไหม แต่ว่าเขาทำคุณงามความดีได้ นี่ไม่ปิดเรื่องนรกสวรรค์นะ คือว่าเราบวชได้ไม่ได้ก็แล้วแต่ ถ้าเราประพฤติปฏิบัติ จิตของเราไม่มีหึงไม่มีชาย เวลามรรคผลนิพพานเกิดขึ้นมาจากใจไม่มีหึงไม่มีชาย สิ่งที่ไม่หึงไม่มีชายเพราะว่าเราทำของเราได้ นี่ถ้าเราทำของเราได้ ทำไมเราต้องไปเรียกร้องสิ่งนั้นล่ะ

เราไปเรียกร้องสิทธิมนุษยชน เรียกร้องว่าสิทธิมนุษยชน รัฐธรรมนูญเขียนอย่างนั้น รัฐธรรมนูญใครเป็นคนเขียน รัฐธรรมนูญของประเทศไทยฉีกทิ้งมาเกือบแล้ว ฉีกทิ้ง

มาก็จบแล้ว ฉบับนี้เป็นฉบับที่เท่าไรแล้ว รัฐธรรมนูญนี้มาตลอด แต่ธรรมเนียมนี้เป็นของจริง เป็นสัจจะ เป็นสิ่งที่สัจจะชี้เข้าถึงการดับทุกข์ได้

ถ้าเราไม่พอใจนะ เราเรียกร้องสิทธิของเรา แต่เวลาเราทุกข์ขึ้นมาทำไมเราไม่เรียกร้องสิทธิของเราละ สิ่งนี้มันเป็นที่การเรียกร้อง มันเป็นเรื่องของโลก โลกคิดกันอย่างนั้น แต่ความเป็นจริงแล้วมันไม่เป็นอย่างนั้น ความเป็นจริงนะ สัจจะความจริงสิ่งที่เราเกิดขึ้นมานี้ มันเกิดจากสภาวะกรรม เราทำกรรมสิ่งใดมา เวลาทำกรรมสิ่งนั้นมา สิ่งนี้เกิดขึ้นมา

แม้แต่ในครั้งพุทธกาล พระอรหันต์องค์ต่างๆ ก็บารมีไม่เหมือนกัน ความเสมอกัน ความสะอาดบริสุทธิ์เหมือนกัน แต่อ่านาจาสนาต่างกัน สิ่งที่ทำนาจาสนาต่างกัน มันถึงต่างกันโดยสัจจะ แล้วเราจะบอกเรียกร้องให้เสมอกัน เท่ากัน เสมอกัน มันเป็นไปได้

คุณดูอย่างลัทธิคอมมิวนิสต์ เห็นไหม เสมอภาค ทุกคนต้องเสมอภาค เป็นผู้เสมอภาคหมด เสมอภาคของเขอย่างนั้นนะ นี่เราไปเจอเขาอยู่ในป่า เขาบอกคอมมิวนิสต์คนแรกคือองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนเรื่องความเสมอภาค เราบอกไม่ใช่หรือ สิ่งเสมอภาคคือเสมอภาคกันด้วยความบริสุทธิ์ แต่สิ่งที่ว่าสิทธิหน้าที่ต่างๆ นี่มันเสมอภาคกันไม่ได้ มันเสมอภาคกันไม่ได้เพราะกรรมคนสร้างมาต่างๆ กัน ในเมื่อคนเราสร้างกรรมมาต่างกัน เหมือนเราเกิดมา นิ้วห้านิ้วเราไม่เท่ากัน เราจะตัดนิ้วเราทำให้เสมอกันมันเป็นไปได้ไหม นิ้วโป้งเป็นนิ้วที่มีคุณประโยชน์มาก ถ้าไม่มีนิ้วโป้งทำสิ่งใดก็ยาก

นี่ก็เหมือนกัน คนถ้าเป็นหัวหน้า คนที่จะเป็นหัวหน้า นี่โค่นำฝูง ทำไมองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าต้องประพฤติปฏิบัติ ต้องสร้างสมบารมีมาเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าละ สาวกะสาวกสร้างสมบารมีมาต่างกัน ผู้ที่สร้างมาต่างกัน เหตุมันสร้างมาต่างกันแล้วจะให้เสมอกันมาได้อย่างไร ในเมื่อคนมันกว้างขวางมาอย่างนั้น แล้วเราจะให้คับแคบมาเป็นไปได้ได้อย่างไร สิ่งนี้เป็นสัจธรรมความจริง

เราต่างหาก ถ้าเราไม่พอใจ เราต่างหากต้องไม่ยอมรับผลจากพินัยกรรมนั้น ถ้าเราไม่รับผลจากพินัยกรรมนั้น ก็ว่าเราไม่เรียกร้อง ไม่เรียกร้องสิ่งนั้น เราไม่แก้ไข

พินัยกรรม ถ้าเราไปแก้ไขพินัยกรรม เราเป็นคนแก้ เราเอาความทุกข์ของเราเอาความเห็นของเราเข้าไปแก้ แต่พ่อแม่ของเราเป็นคนแสวงหาสิ่งนี้มา แล้วพ่อแม่เห็นว่าควรจะวางไว้อย่างไร เพื่อให้ครอบครัวร่มเย็นเป็นสุข เห็นไหม ดังนั้น ถ้าอยู่ร่มเย็นเป็นสุข ทัศนคติเสมอกัน ความเห็นเสมอกัน

แต่ถ้าพูดถึงนะ ว่าในวงการพระเราจะไม่ค่อยมีผู้ที่แปลงเพศเข้ามาบวชหรือ มันก็มีได้ มีได้เพราะอะไร? เพราะเวลาคนเราบวชขึ้นมา เริ่มต้นก็ปกติดีแหละ แต่เมื่ออายุมากขึ้นๆ มันแปรไปอย่างนั้น แล้วมันจะสร้างสมสิ่งที่เป็นปัญหาในสังคมใหม่ ในสังคมของพระ จะมีปัญหาใหม่

ในเมื่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าวางธรรมไว้เพื่อความพ้นทุกข์นะ สิ่งที่เป็นความพ้นทุกข์ สิ่งใดที่เป็นประโยชน์กับการพ้นทุกข์ สิ่งนั้นเป็นประโยชน์ ถึงสงวนรักษาสิ่งนี้ไว้ แต่เราเอาความปัญญาทางอื่นของพวกเรา ปัญญาความคิด ความเสมอภาคทางวิทยาศาสตร์ ทางเสมอภาคทางนี้แล้วก็เรียกร้องเอาเสมอภาค เราเรียกร้องเอาไป เราต่างหากจะไม่นับถือศาสนาพุทธก็ได้ จะไม่นับถือศาสนาใดก็ได้ เห็นไหม สิทธิเสมอภาค การนับถือศาสนา ใครจะนับถือศาสนาใดก็ได้

แต่เมื่อนับถือเข้าไปแล้ว แล้วเราไปแก้ไขสิ่งนั้น เช่น อย่างในวินัยบอกเลยว่า เนื้อ ๑๐ อย่าง ภิกษุห้ามฉัน ห้ามฉันเนื้อ ๑๐ อย่าง เนื้อสุนัข เนื้อต่างๆ แล้วดูประเพณี วัฒนธรรมดี วัฒนธรรมทางเมืองจีน ทางมหายาน เขากินเนื้อเหมือนกัน สิ่งที่เขากินเนื้อเหมือนกัน แล้วเขาไม่ได้กินด้วยธรรมดานะ เขากินด้วยว่าสิ่งนี้อาหารที่มีประโยชน์มาก เป็นยาได้ของเขา แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่าห้าม ห้ามฉันเนื้อสัตว์ ๑๐ อย่างนี้ ฉันแล้วมันจะเป็นปัญหา อย่างเช่นเรากินเนื้อหมู มันจะมีกลิ่นของหมูเข้าไป เราออกประพฤติปฏิบัติ มันจะมีปัญหา

แล้วอย่างสภาวะกรรม เราคิดเอาทางวิทยาศาสตร์ว่าสัตว์นี้เกิดมาเป็นอาหารของคน แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกจิตนี้เกิดมาต่างๆ กัน เกิดเป็นสัตว์ก็ได้ เกิดเป็นคนก็ได้ กรรมของสัตว์มันเกิดมาต่างกัน ในเมื่อเขาเกิดมาเป็นหมาก็แล้วแต่ เขาอาจจะไปเป็นพระโพธิสัตว์ชาติหนึ่งก็ได้ เพราะในสมัยพุทธกาลพระโพธิสัตว์เกิดเป็นกระต่าย เกิดเป็นกวาง เกิดเป็นต่างๆ แต่เกิดแล้วเป็นหัวหน้าสัตว์ เป็นผู้ที่สร้างสมบารมี

แล้วเราไปทำลายชีวิตเขา ในศาสนาที่ว่าธรรมวินัยบัญญัติไว้อย่างนี้ แต่เวลาเผยแพร่เข้าไปในวัฒนธรรมต่างๆ แล้วก็จะเรียกร้องเอาตามวัฒนธรรมนั้น ตามวัฒนธรรมนั้นต้องธรรมวินัยต้องเข้าอย่างนั้น ต้องแปรเปลี่ยนไปสภาวะแบบนั้น

อันนี้มันเป็นความเห็นของโลกเขา ก็ว่าจะเรียกร้องสิทธิมนุษยชนนี้เป็นเรื่องของคนที่มิกิเลส สิ่งที่คุณมิกิเลสจะต้องมีคนเห็นไม่รอบคอบ สิ่งที่ไม่รอบคอบจะไปทำวินัยให้บิดเบือนไปตามความเห็นของตัวเอง มันเป็นไปได้ มันเป็นเรื่องของโลก นี่หลวงตาถึงบอกว่า “ธรรมเหนือ” ธรรมเหนือกฎหมาย ธรรมเหนือทุกๆ อย่าง เพราะอะไร? เพราะกฎหมายต้องการให้คนทำความดี แต่ถ้าคนทำคุณงามความดี ดิ้นพันกฎหมายไปนี่ ธรรมเหนือสภาวะแบบนั้น

แล้วก็บอก เห็นไหม ความเห็นของเรา ความเห็นของผู้ที่มีกิเลส ทำไมพระองค์ลีมาลฆ่าคนมา ๕๕๕ ศพ ทำไมให้บวชได้ แต่เรามีความผิดมีความเบี่ยงเบนแค่นี้ทำไมให้บวชไม่ได้ พระองค์ลีมาลนะ ก่อนที่จะบวชเขาเหมือนกับเขาเป็นคนโดยสารถประจำทางไป แล้วรถประจำทางนั้นไปชนสิ่งต่างๆ เขาไม่ใช่เป็นคนขับรถนั้นนะ เขานั่งรถเมล์นั้นไป แล้วรถเมล์จะบุกไป ชนต่างๆ ก็ว่าลงถนนไป ทับคนตายไป

นี่ก็เหมือนกัน พระองค์ลีมาลไม่มีเจตนาในการฆ่าคน มีเจตนาต้องการอยากจะได้วิชาการนั้น แต่เพราะโดนอาจารย์หลอกว่า ถ้าจะเอาวิชานี้ต้องเอานิ้วมือของคน ๑,๐๐๐ นิ้วมาแลก นี่เจตนาฆ่าคนไม่มี เจตนาต้องการ ใจ ต้องการสิ่งที่อยากได้วิชาการนั้น แต่สิ่งที่ไปแลกมา ต้องการสิ่งนี้ นี่เจตนาเป็นอย่างนี้ ในเมื่อเจตนาเป็นอย่างนี้ เขาเป็นคนคิดคนหนึ่งแต่เขาหลงผิดไป เจตนาของเขาไม่มี พอเจตนาของเขาไม่มี องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเล็งญาณอยู่ วันนี้ถ้าไม่ไปโปรดองค์ลีมาลเขาจะฆ่าแม่ของเขา ถ้าฆ่าแม่ของเขาเป็นอนันตริยกรรม จะบาปมาก จะไม่มีโอกาส ถึงต้องไปโปรดอันนี้ก่อน ไปโปรดองค์ลีมาล แล้วองค์ลีมาลสำเร็จเป็นพระอรหันต์

แต่ในเมื่อถ้าเราเบี่ยงเบน ความเห็นของเราเบี่ยงเบนอย่างนี้ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ให้บวช นี่เป็นธรรมวินัยนะ เพราะเวลาบวช เป็นมนุษย์หรือเปล่านั้นเป็นผู้มีศีลหรือเปล่า นี่ก็ต้อง อามะ ภันเต อามะ ภันเต ในเมื่อบวชมันไม่บริสุทธิ์แล้ว มัน

เป็นไปได้ เพราะบวชเข้ามาแล้วเหมือนวัยรุ่นนะ วัยรุ่นมันจีรตเครื่อง มันทำรบกวนเขาไปทั่วเลย มันทำเสียงหนวกหูไปทั่ว แต่มันพอใจ มันมีความสุขของมัน

ในเมื่อเรามีการเบี่ยงเบนนี้ เรามีเจตนา เราเป็นความคิดของเรา มันเข้าไปบวชในสงฆ์ มันก็เข้าไปมีปัญหาในสงฆ์ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าป้องกันตรงนี้ ป้องกันตรงที่ว่าต้องให้สังฆะนี้บริสุทธิ์ ให้เสมอกันด้วยทฎฐิ ให้เสมอกันด้วยศีล ให้เสมอกันเป็นสัปปายะ ๔ ถ้าสัปปายะ ๔ นี้มีอยู่ การประพฤติปฏิบัตินี้สงฆ์นี้จะมั่นคง สงฆ์นี้จะเจริญต่อไป

ในเมื่อเราบวชเป็นสภาวะแบบนั้น ถ้าพูดถึงเราบวชไม่ได้ ในความซื่อสัตย์ของเรานะ แต่ถ้าเราไม่บอกอุปัทมาวดี ไม่บอกใคร เราทำอย่างไร มันก็อาจจะบวชเข้าไปได้ แล้วในสังคมสงฆ์ก็มีอย่างนี้เหมือนกัน เพราะเวลาเป็นอย่างนี้ขึ้นมามันจะเข้าไปมีปัญหา

ถ้าคิดทางโลกใจ ทำไมฆ่าคนมา ๕๕๕ ศพ นี่มันโทษมากนะ ทำไมไม่ให้บวช ให้บวชเพราะเขาไม่มีเจตนา หนึ่ง เพราะเขามีบุญกุศลของเขาสร้างมาเป็นพระอรหันต์ หนึ่ง เพราะบวชแล้วเขาได้เป็นพระอรหันต์ แต่ถ้าเราไม่มีสิ่งนี้เข้ามา บวชเข้ามามันจะเข้าไปปั่นป่วนในสังคมของสงฆ์ พ่อแม่ถึงบอกว่า ถ้าลูกเกรจะทำให้พี่น้องเขาเดือดร้อนไปด้วย ถ้าลูกคนนี้ได้ เห็นไหม ทำไมพ่อแม่จะไม่รักลูก ทำไมองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าต้องการรื้อสัตว์ขนสัตว์ ทำไมจะไม่เมตตาสงสารทั้งหมด ทำไมอุตส่าห์เทศน์สอนเทวดา สอนอินทร์ สอนพรหมละ แล้วเวลาคนตั้งใจจะปฏิบัติ ทำไมปฏิเสธละ เพราะมันมีส่วนได้เสีย

ในครั้งพุทธกาลมันมีครอบครัวหนึ่ง มีลูกสาวสวยมาก มีลูกสาว มีวาสนามากจะให้ใครก็ไม่ได้ สงวนรักษาลูกสาวไว้มาก จนวันหนึ่งไปเห็นรอยเท้าขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเดินไปไหน เดินไป รอยเท้านี้ผู้นี้ไม่เสพงาม นี่คือลูกเขยของเรา พยายามจะไปตามลูกสาวมาจะให้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ลูกสาวเขา ต้องการถวายองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพิจารณาอยู่แล้วนะ ถ้าเทศน์ออกไปจะได้พ่อกับได้แม่ แต่ลูกสาวจะอาฆาตมาก ถึงได้เทศน์ว่าลูกสาวนี้เป็นอสุภะ ร่างกายนี้เป็นของอสุภะ เป็นของน่าเกลียด เป็นของที่ไม่มีประโยชน์เลย แม้แต่จีวรเราก็ไม่ให้ตะ องค์

สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศน์อย่างนี้ละ พ่อแม่ฟังธรรมได้เป็นพระอนาคามี ศรัทธา  
มากได้เป็นพระอนาคามี แต่ลูกสาวนั้นซื้ออะไรที่ไปได้อีกกับภักดิ์ริย์ แค้นมาก ตามข้าง  
เขาค่า เวลาจะตั้งสอนจะรื้อสัตว์ขนสัตว์ ได้พ่อได้แม่สองคน แต่ลูกสาวนั้นเป็น  
มิจฉาทิฎฐิ แล้วทำลายองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาตลอด

นี่ก็เหมือนกัน ในการบัญญัติธรรมบัญญัติวินัยนะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธ  
เจ้ามองทะเลหุมดเลย รู้แจ้งโลกธาตุหมด สิ่งใดควรไม่ควร สิ่งใดทำไม่ทำ ถึงบัญญัติสิ่งนี้  
ไว้ได้ แล้วเราจะไปเรียกร้องสิทธิมนุษยชน เรียกร้องว่าผิดรัฐธรรมนูญ นี่เป็นเรื่องของ  
โลกของเขา

ถ้าเราคิดแบบโลกใช้ใหม่ เคี้ยวนี้โลกเปลี่ยนแปลงแล้ว โลกเปลี่ยนแปลงไป องค์  
สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า ธรรมวินัยบางอย่างที่เล็กน้อยให้แก้ไขได้ๆ แล้วนี่  
มันเล็กน้อยไหม? มันทำให้สังคมปั่นป่วนมันจะเล็กน้อยได้อย่างไร ในเมื่อสังคมมัน  
ปั่นป่วน สังคมสงฆ์มันปั่นป่วนมันจะเล็กน้อยไหม

ถ้ามันไม่เล็กน้อย เราก็ต้องว่าอยู่ในธรรมอยู่ในวินัย โลกสิ่งนั้นเป็นอย่างนั้นไป  
มันเพียงแต่ว่า ถือว่าเป็นมหาประเทศ ๔ สิ่งใดที่ไม่บัญญัติแล้วสิ่งที่เกิดในปัจจุบันไม่เป็น  
อย่างนั้น ให้ถือว่าไม่บัญญัติ สิ่งใดที่บัญญัติแล้ว แล้วถ้ามันเข้าได้กับบัญญัตินั้น ในโลก  
ปัจจุบันนี้เกิดขึ้นมา นี่เรานูโลมสิ่งนี้ได้ มหาประเทศ ๔ ถือว่าต้องการให้พวกเรา  
ดำรงชีวิตไว้ในสังฆะ ฆิกขุ ภิกขุณี อุบาสก อุบาสิกา ให้ศาสนานี้เจริญรุ่งเรืองยั่งยืน  
ต่อไป ยั่งยืนต่อไปเพื่อให้เป็นยารักษาใจเราละ

ถ้าเรามีความทุกข์ เรามีการรักษา เราก็จะมีโอกาส ถ้าเรามีความทุกข์แล้วเราไม่มียา  
เลย ยานี้ก็มีคนแก้ไขไปเรื่อย ลดทอนคุณภาพของยาลงไปเรื่อยๆ ยามีคุณภาพขนาดนี้ เรา  
ประพฤติปฏิบัติ เรายังมีปัญหามาขนาดนี้ แล้วถ้ายามันคุณภาพมันน้อยไปๆ น้อยไปนะ ถึง  
ที่สุดแล้วเราจะเข้ามรรคอรียสัจจังได้อย่างไร เราจะเข้าภวานามยปัญญาได้อย่างไร จิต  
ของเราจะทำลายกิเลสไปได้อย่างไร สิ่งนี้ถ้าปฏิบัติอยู่นะ มันจะซึ่งใจสิ่งนี้มาก แล้วถือว่า  
ถ้าเป็นธรรมจะเชื่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า กราบองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธ  
เจ้าด้วยความเต็มหัวใจ

แต่ถ้าเป็นกิเลสมันจะเรียกร้องตามสิทธิมนุษยชน เรียกร้องตามกิเลส กิเลสเป็น  
เรื่องของโลก ธรรมเป็นเรื่องของธรรม ถ้าเราปรารถนาเรื่องของธรรม เราต้องเชื่อธรรม  
วินัย แล้วเรามีกรรมขนาดไหน เราต้องเชื่อกรรมของเรา แล้วเราทำอย่างนั้นนะ ถ้าเรา  
บวชไม่ได้ เราก็ประพฤติปฏิบัติของเราเองสิ นี่ประพฤติปฏิบัติ ใจสามารถเข้าถึงได้  
ทั้งหมด แต่ในเมื่อปฏิบัติ เราฝืนบวชไป กรรมอันนั้นจะปิดกั้นด้วย เวลาบวชนะ วิบัติ ๔  
อุปัชฌาย์วิบัติ กรรมวาจาวิบัติ สัมมาวิบัติ นี่วิบัติ ๔ นะ

ถ้าเราบวชวิบัติ ภาวนาเราก็ไม่เป็นไป แต่เราบวชเป็นพระไหม? เป็น! เป็นพระ  
โดยสมมุติใจ แต่ถ้าเราจะเป็นพระโดยหัวใจ มันจะภาวนาไป พอจิตมันจะสงบมันจะมี  
นิเวศน์มีสิ่งต่างๆ เข้าไปกวนใจ แล้วจิตจะเข้าสงบไม่ได้ หลวงปู่หลุยถึงได้บวชใหม่  
หลวงปู่หลุยสงสัยในอุปัชฌาย์ แล้วหลวงปู่หลุยก็บวชซ้ำทำทัฬหีกรรม บวชซ้ำลงไป ขนาด  
บวชโดยที่อุปัชฌาย์ไม่บริสุทธิ์ หรือกรรมวาจาจารย์ไม่บริสุทธิ์ สัมมาไม่บริสุทธิ์ มันยัง  
ภาวนาแล้วมันยังมีปัญหาในการภาวนาเลย

แล้วนี่บัญญัติไว้เลยว่า “ห้าม” แล้วเราจะไปบวชนี้ เราจะบวชมาเพื่อจะให้เป็นสิ่ง  
ที่ขวางใจเราหรือ บวชมาเพื่อจะให้เราภาวนาแล้วไม่สนใจเราหรือ ในเมื่อเราไม่บวช ไม่  
มีกฎกติกา คือว่ามันเป็นสิ่งที่สม่ำเสมอภาคทั้งหมด แล้วเราภาวนาไปของเรา ถ้ามันเป็นไป  
มันก็เป็นผลงานของเราขึ้นมาใช่ไหม เราเป็นคฤหัสถ์เราก็ภาวนาได้ เราเป็นพระเราก็  
ภาวนาได้แต่สิทธิหรือตามธรรมวินัยบัญญัติไว้อย่างไร เราก็ต้องเคารพตามนั้น

เราถึงต้องเชื่อพินัยกรรม พินัยกรรมคือธรรมวินัยที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธ  
เจ้าวางไว้อย่างนี้ ๒,๕๐๐ ปีมาแล้ว แล้วเราจะไปแก้ไขของเราด้วยความเห็นของเราว่า  
เดี๋ยวนี้โลกเจริญแล้วๆ ตามสิทธิมนุษยชน นั่นเป็นเรื่องของกิเลสทั้งนั้น ถ้าเชื่อกิเลสก็  
ตามกิเลสไป ถ้าเชื่อธรรมไป ยอมรับธรรมอันนี้ เอวัง